

HALVOR DIESEN

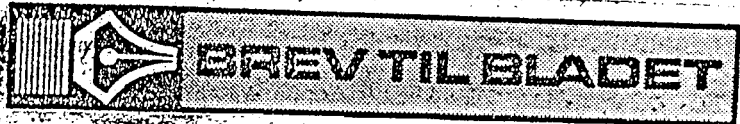
38

Samd. jær. / redaktør

Fredrikstad Blad

38

(HALVOR DIESEN) 14. juni 1981

Apropos krigen 14 juni 81 i Østfold 1940

Herr R. Omberg skal ha takk for de opplysninger han ga i Fredrikstad Blad 10. juni om dette spørsmål.

Hele det norske forsvar var fra 1933 av bygget på den tese (eller krav) at den forutseende utenriksminister, i god tid skulle varsle forsvarlets ledelse, at det var fare på ferde. Denne forutsetning må utenriksminister Koht enten ha vært uvitende om, eller gitt blaffen i. Fra ham hørte forsvarsledelsen intet før 9. april morgen kl. 7, da han kunne melde at regjeringen hadde mobilisert. Og da sto tyskerne allerede i landet. Og Koht sa intet om hva det var mobilisert. Han var tilsynelatende uvitende om mobiliseringens innviklede terminologi.

Alt som skjedde før det tidspunkt, var på privat initiativ, enten fra offiserers side eller av menige. Hvis man hadde mobilisert på det tidspunkt, generalstabssjefen krever den 5. april ville kanskje sluttstykkene fra Kongsvinger nådd sitt bestemmelsessted i rett tid.

Hva angår hjemsendelsen av de norske tropper fra Filipstad, så er det fremdeles et spørsmål om hvem som har rett. Sannsynligvis Jegasjonen i Stockholm og de svenske myndigheter. Den norske regjering, som var kommet til London befant seg tydeligvis ennå i en sjokktilstand. Etter krigen kunne både Ljungberg og Koht bare gi det prov at de lite husket om dette tema. Det høres tenkbart.

Hva angår Rolvsøysund bro, kan jeg henvise til oberst Fays bok, «Operasjonene i Østfold», utkommet i 1963, side 87, der han sier at denne bro ikke ble sprengt. Det skulle gjøres lørdag, men da var det altfor sent. Løytnant Torp som skulle inspisere også denne bro, kom for sent, han ble tatt til

fange da han søkte tilbake til Mysen.

Hele felttoget i Syd-Norge var et temmelig bedrøvelig kapittel. Skylden for at det ble så bedrøvelig, må legges på landets politiske ledelse, i fremtredende grad regjeringens utenriksminister. Det R. Omberg forteller er et godt vidnesbyrd om at det var enkeltmenns årvåkenhet vi kan takke for at det ikke ble meget verre.

Når hr. Omberg siterer Bjørnsens bok, «Det utrolige døgnet», vil jeg gjerne si at det som måtte være i den boken av konkrete sannheter, er satt inn i en sammenheng som gir et uhistorisk bilde. Alt det som hendte i Norge de apriidagene 1940, må sees i lys av de forsømmelser regjering og storting gjorde seg skyldig i. Selv i stortingsmøtet den 8. april om aftenen, da det ble referert i åpent stortingsmøte, at tyske tropper var gått i land i Lillesand, fra et torpedert troppeskip, og disse tropper hadde fortalt at de var på vei til Bergen for å hjelpe nordmenn mot England, skjønte de styrende makter ikke hva som foregikk, og generalstabens bemanning ble sendt hjem, med beskjed om at regjeringen først den neste dags formiddag ville la høre fra seg.

Noen røster i stortinget sa tydelig i fra, men statsministeren ble nærmest fornærmet over at noen kunne tro at de visste bedre om det som foresto enn ham.

Statsmaktene ble først vekket da den tyske gesandt, kl. 3 natten til 9. april, avla visitt hos utenriksministeren. Da ble konge, regjering og storting reddet til Hamar av C. J. Hambro. Skjebnen hjalp til ved at en årvåken besetning på Håøya fikk inn en fulltreffer på Blücher.

Halvor Diesen

*) Fra Oscarsborg kan berettes, at han, som ladet ARON og MOSES, løytnant BONSAK, var medlem av Nasjonal Samling. Han reiste, etter krigsslutt her sørpå, til Trondheim hvor han var hjemmehørende. Som kystartillerioffiser ble han som rimelig var, nå "arbeidsledig"(!) Han ble her, i Trondheim by, av de seinere kjente koryféeer i landsvikoppgjøret (Sjaastad/ Gundersen) av disse utskrevet til tyskerarbeid på ØRLANDET FLYPLASS, som ble nyopparbeidet i hensikt å bli brukt av tyske operatører på deres bombetokter videre nordover i landet. Krigen var ennå ung i Norge!!! (Ultimo april 1940)

Fem år seinere var disse herrer, som satt på topp i Arbeiderpartiet, og medarbeidere i utviklingen av Landsvikanordningene, og bl.a dømte denne løytnant Bonsak til streng straff fordi han hadde gitt fienden bistand i død!

Se aviser arkivet nr. 5 (Lofotposten)

ved å utføre deres pålegg om å ta anvist arbeide av dem, som tjenestemenn i Trondheim kommunes ledelse.!

Disse herrer kom tilbake fra det store utland, for å dømme levende og døde.... etter egne gitte lover og forordninger. Det, at løytnant

*) se ovenfra en opplysning om "fulltrefferen" fra Oscarsborg.

Det forelå ikke noen ordre idetheletatt!! under 1. verdenskrig, uansett. Han så et fiendlig skip i ledet, -"og måka det ned". Sammen med Bonsak. De tok ANSVAR, men måtte betale for det

Bonsak hadde vært mannen, som senket Blücher (bokstavelig!) betydde ikke noe

Og kommandanten på Oscarsborg, oberst BIRGER ERIKSEN, han som hadde ansvaret for senkingen av tyskernes angreps-skip: BLÜCHER, var, ifølge kystartilleriløytnant, OLE REITAN (død høsten 1993) usedvanlig forsvarsinteressert, som sån medlem av Nasjonal Samling! Han ble på en egen måte "straffet" for sitt medlemskap. Han fikk ikke, som den betydelige offiser han var i forsvarlet av Norge, noen æresgrav. Ivertom! Han ble "gjemt bort", og fikk først i 1980-årene en "plass" på Vår Frelses gravlunds "æres-grav-lund". Jo dander ble han "stevnet" transkripsjonskomisjonen 1945